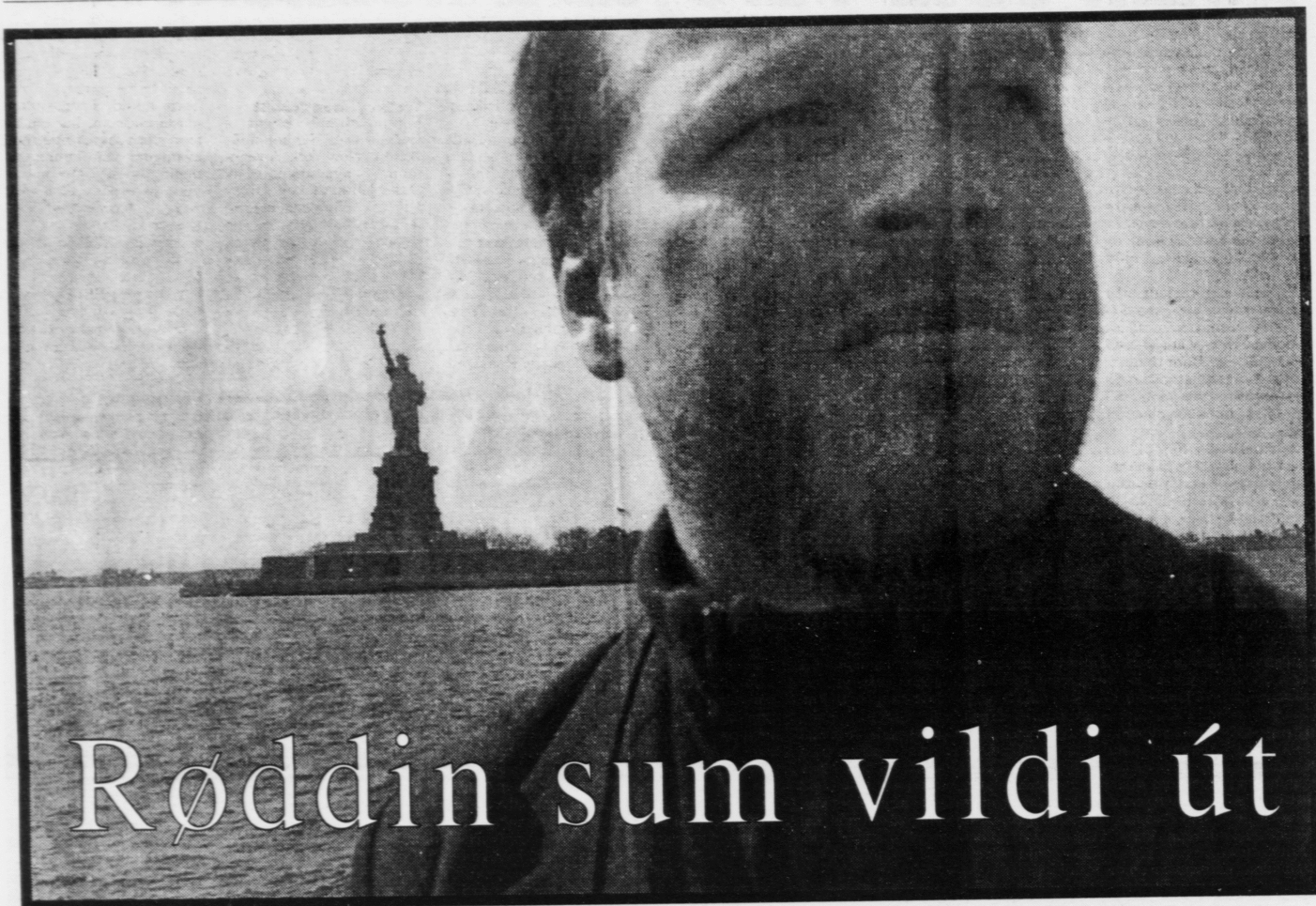

Rúni Brattaberg:

Røddin sum vildi út

Rúni Brattaberg er farin úr Føroyum, fyrri at royna seg sum operasangari. Hetta hevur ført hann til Sibelius Akademið í Helsinki og á skeið hjá russiska meistarasangaranum, Alexandr Rom í New York

Ein vinmaður í Keymanahavn legði eina plátu á grammofonina. Hvat er hatta fyrri tónleikur? spurdi 28 ára gamli Rúni Brattaberg úr Vági. Hatta er opera, greiddi vinmaðurin frá. Aha! Tvey ár seinni fór ungi vágbingurin til Finnlands í læru sum operasangari. Nú er hann staddur í New York fyrri at fáa eykaundirvísing av russiskum meistarapedagogi, ið er kendur fyrri ikki at spilla tíðina uppá fólk við miðal gávum

DAGFINN OLSEN

Leysliga úr grein eftir Jørgen V. Larsen í Politiken sunnudag 28. juni 1998
Myndir: Per Folkver

Deyðsparturin gekk ikki, sum ætlað. Harmur sparkar Rúni skógvarnar av sær. Umaftur! Hesaferð á leistum.

Vinstra hond liggur aftur á víkingabreiða bróstkassanum, meðan høgra hond verður strekt fram. Føroyski bassurin fyllir aftur líta venjingarhølið, so ein gerst næstan bangin. Bara rivur

ikki koma í sementveggirnar.

Hann syngur tittulpartin í Boris Godunov á russiskum, uttan at duga eitt einasta orð á russiskum, og nótarnar hjá Musorgskijs, dugir hann valla at lesa, so hann hevur lært seg alt uttanat. Arbeidsdisciplinina hevur hann heimanífrá; á bóndagarðinum í Fámara lærir ein skjótt, einki kemur av sær sjálvum.

Opera kom seint inn í lív hansara. Rúni var 28 ára gamal, tá hann fyrstu ferð hoyrði eina operu. Ein vinmaður legði Don Carlos á

plátuspælaran. Trý ár seinni er bóndasonurin úr Fámara næmingur á finska operakademinum. Júst nú er hann í New York fyrri at fáa einatímar hjá russaranum Alexandr Rom, ein úrmælingur, ið ikki kundi droymt um at spilt tíð uppá næmingar við miðal gávum. Rom hevur eitt nú arbeitt við heimssangarum sum Martti Talvela og Jorma Hynninen.

Miðskeiðis í Wagner

Lívið hjá Rúna Brattaberg minnir um bland av tilvild og tí neyðurviliga. Fyrst

fekk hann útbúgving á foto-skúlanum Fata Morgana í Keypmannahavn.

– Eg slapp væl frá fram-sýningum, t.d. í Billedhuset, men at liva sum freelance-myndamaður í Danmark er nærum ógjørlegt.

– Tá var sangurin nakað eg gjørdi við síðuna av, so at siga ikki rættiliga komin inn í myndina: Snøgt sagt, so syngja allir føroyingar í onkrum kóri og nógv varð sungið heima hjá okkum. Mamma er góður tulkari av kvæðum og kingosálum.

– Mær dámdi betur Led Zeppelin og eg havi spælt

guitar í tónleikabólki. Men so hendi tað óvæntaða, at eg oyðilegði mær liðbondini í fótbóltsdysti. So eg mátti ganga á høkjum.

– Mamma helt, at eg skuldi gera okkurt skilagott ímeðan, so hon fekk meg uppí kirkjukórið. Tað var eitt frálíkt upplivsi, eftir ongari tíð hevði eg lært hálvthundrað sangir.

Fólk flest hoyrdu, at bassurin hjá Rúna var betri, enn vanligt er. Tú skuldi roynt teg við hasi røddini, søgdu tey.

– Hetta var langt áðrenn eg og opera hittust. Men

alíkvæl hevði eg longu fingið hugskotið, at eg vildi liva av at syngja. Eg visti ikki hvussu tað lat seg gera, men eg var óvanliga visur í míni søk. Slíkt er óivað vónleyst at greiða øðrum frá.

Rúni fór so til Keypmannahavnar.

– Eg hevði ikki sungið solo áður, men tað kravdist til upptøkuroyndina til Radiokórið. Eg mátti finna ein sanglærara skjótt. Tey vildu eisini fegin hava meg í kórið í Den Jyske Opera í Århus, har tey framførdu Ringin eftir Wagner. Ah, Guð, sum tað var frálíkt at